

Hồi 2

Tung Hoành Phá Miếu Vung Long Chưởng

Tiêu Hán Cao Sơn Hận Vãn Trường

Hấy độ hoa đào nở, rồi cũng mấy mùa hoa rụng, thời gian mãi mãi như vó ngựa qua sông. Giữa những đóa hoa khai nhụy và giữa những mùa hoa rụng, có ai biết được đã bao nhiêu sinh linh phiêu lãng đến thế gian này và đã bao nhiêu sinh linh rời bỏ thế gian để đi vào cuộc sống vĩnh hằng.

Xuyên Sơn trấn trước đây vốn chỉ là một trấn nhỏ dành cho những người nghèo khổ và những khách lang thang. Cư trú ở đây chỉ có vài ngư dân nghèo sống dựa vào mặt biển, đánh cá độ nhật.

Nhưng từ sau khi Phổ Đà Sơn trở thành thánh địa của Phật môn, vì rằng những người dâng hương cúng phật đều phải đi ngang qua vùng này nên ở hương trấn nghèo khổ này khách điếm, tửu lâu mọc lên như nấm, bỗng chốc trở thành một thị trấn phồn hoa.

Trước đây hơn năm năm, người của Mai Đảo và Đào Hoa Đảo cùng những nhân vật thường ra vào Đông Hải đột nhiên biến mất một cách kỳ quái. Những dân cư thật thà kia có biết gì về thảm biến bất hạnh đã xảy ra trên đảo.

Lúc này đây, một trận mưa như trút đang dội xuống mình của Xuyên Sơn trấn, những đám mây đen vẫn ùn ùn kéo đến bao trùm cả một vùng trời rộng đến cả ngàn dặm, ngọn gió giá buốt của tháng hai vốn đã khiến người ta khó chịu lại cộng thêm một trận mưa phủ phàng càng thêm ai oán lòng thế chân. Tuy lúc này là ban ngày song nhà nhà quán sá đều đóng cửa, đường thị trấn không một bóng người, trông vắng vẻ u tịch như cảnh ban đêm vậy. !

Cách thị trấn chừng ngoài năm mươi dặm, trong một tòa miếu hoang, chính là “Phá sơn thần miếu”, người ta lại thấy một bạch y thiếu niên ngồi trên một phiến đá đã được lau quét thật sạch bên cạnh bàn thờ miếu. Bình thường đây vốn đã là nơi hãn hữu mới có bóng người đến, huống hồ dưới cái rét kinh người và trận mưa như trút này. Sự xuất hiện của chàng hãn làm mọi người ngạc nhiên : chàng từ đâu đến?

Đó là một khuôn mặt đầy ấn tượng sâu đậm vừa khiến người ta ngưỡng mộ bởi các đường nét hài hòa đến kỳ lạ. Đôi lông mày của chàng trai xéo nhẹ và chạy dài chân tóc, dưới hàng mi đen nhánh là ánh mắt trong như mặt nước hồ thu, bên dưới sống mũi thẳng là đôi môi đỏ như son.

Đẹp ! thật là một khuôn mặt đẹp. Chỉ có điều trên khuôn mặt ấy hình như luôn luôn đóng băng, một màn sương lạnh giá luôn bao phủ khiến người ta có cảm giác rằng chàng ta từ một thế giới nào đến, như chàng chẳng nhớ gì đến cuộn thế này và có lẽ quên luôn sự hiện hữu của chính bản thân chàng !

Đôi mắt hoang sơ như ai oán, như sầu thương, như uất hận nhìn vào những giọt nước mưa rơi xuống từ nóc nhà đột nát, chàng trải cầm chiếc roi ngựa trắng một màu như ngọc bích, tỳ vào mũi giày đáng như đang nhập thần, có lẽ chàng thanh niên đang nghĩ về những chuyện đã qua trong cuộc đời...

Mưa bên ngoài vẫn tầm tã như trút hết hận thù lên đầu thế gian, mưa đến quá đột ngột mà không biết đến bao giờ mới ngừng. Đột nhiên, ánh mắt chàng thanh niên dừng lại, đôi mày ngài chau lại, hình như chàng đã phát hiện một điều gì đó nên phóng mắt nhìn về phía ngọn loạn thạch sơn.

Đột nhiên, từ phía bên ngoài vang lên một giọng ồm ồm :

- Mẹ nó ! tìm thấy rồi ! ta đã nhớ là trên ngọn loạn thạch sơn này có một ngôi miếu của Phá Sơn Thần mà, vậy mà cũng mất cả nửa ngày để tìm kiếm.

Thanh âm tuy vang lên rất rõ song thực ra hãy còn xa lắm, chứng tỏ nội lực của những người này không phải loại vừa

Chàng thanh niên nghe qua vẫn lạnh lùng tự nói :

- Vậy là họ sẽ đến đây.

Song đôi mắt của chàng vẫn nhìn băng giá vào những giọt nước mưa nhỏ xuống từ diềm mái.

Không lâu sau đó, người ta chỉ thấy loang loáng mấy hoang ảnh ở cửa miếu, ba người đã xuất hiện trong ngôi miếu Phá Sơn thần song lại ướt như từ dưới hố lên vậy. Họ không ngờ đến việc trong miếu có người, nên vừa nhìn thấy bạch thiếu niên, cả ba người bất giác giật mình, song sau khi sáu tia mắt quét vào khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, họ bình tĩnh nhìn nhau một cái rồi mỗi người tự đi tìm một phiến đá quét sạch bụi để ngồi xuống.

- Mẹ nó ! mưa lớn thế này thì biết bao giờ mới tạnh, nếu như qua mấy canh giờ nữa mà không tạnh thì có lẽ chúng ta sẽ chuẩn bị không kịp cho cuộc săn vui nhộn ở Thiên Đài Sơn !

Người nói là một đại hán chừng trên dưới tứ tuần, mắt xếch; mặt bành lớn, trông như một giặc cướp bạo ngược.

- Con bà nó ! nếu trời không mưa thì chúng ta đã lên đường rồi còn gì. Trong cơn mưa này chắc chắn con nha đầu ấy sẽ ướt sũng từ đầu tới chân. Võ công của nó bây

giờ cũng chẳng còn, lại thêm Chấn Thiên Môn cho Kim Lệnh Công tử mượn hơn một trăm con chó săn, ta nghĩ con nha đầu này có mọc cánh cũng không thể nào thoát được !

Người vừa nói đang ngồi tựa cửa, chiếc đầu trọc đến lảng bóng, tướng mạo thâm trầm, nham hiểm với đôi mắt tinh nhanh, lông mày hình chữ bát. Trông lão trạc ngoài ngũ tuần.

Ngồi đối diện với gã hán tử mắt xéch là một thiếu niên công tử chừng hai mươi hai, hai mươi ba. Vừa nghe lão đầu trọc nói xong vội buột miệng :

- Nghe nói rằng tiểu thư ấy của Mã Gia đẹp lắm phải không?

Đôi mắt tinh nhanh của gã đầu trọc trông càng liến thoắng hơn, đáp :

- Thiếu gia ! nhan sắc của con nha đầu này có thể nói là thế gian hiếm có, không những khuynh quốc khuynh thành mà còn chẳng khác chi... chẳng khác chi...

Lão gã đầu trọc mãi không ra câu gì để ví von. Gã thiếu niên chỉ cần nghe nói đến đó cũng đã diên đạo thần hồn, vội tiếp :

- Tần Hùng ! người đã nhìn thấy cô ta lần nào chưa? người có thể nói rõ hơn về dung mạo của cô ta không?

Gã trọc liến láu liên thanh :

- Khó lắm ! khó lắm ! nếu là mỹ nhân thường gặp ở đời thì tôi dễ dàng miêu tả chỗ đặc sắc của họ, đằng này lại là một mỹ nữ thiên hạ vô song, tôi không biết phải nói thế nào cho phải, mọi cái trên người của con nha đầu này điều hài hòa đến kỳ lạ. Tần Hùng tôi đã bôn ba khắp giang hồ trong suốt ba mươi năm, tự tin rằng đã gặp qua không biết bao nhiêu là mỹ nhân, nhưng nếu là một người toàn thiện toàn mỹ như vậy thì, thú thực chưa bao giờ thấy qua?

Gã được gọi là thiếu gia nghe chừng nôn nao không chịu được, gã nhìn ra ngoài trời mưa vẫn như thác lũ, nói giọng cương quyết :

- Đợi một lúc nữa dù mưa có tạnh hay không, chúng ta cũng phải đi đến Thiên Đài Sơn !

Gã trọc nghe qua hơi hoảng, gã mắt xéch nhìn trừng vào gã trọc một cái rồi giận dữ :

- Thiếu gia đừng có tin vào lời thằng trọc nói phét, hấn chưa bao giờ thấy cô ta cả, nếu không làm sao ngay cả hình dáng của cô ta thế nào hấn cũng không thể nào mô tả được?

Gã trọc nghe nói dù mưa cũng phải đi trong lòng có chút hối hận về sự đa ngôn của mình, đang nghĩ cách để vớt vát, bỗng nghe gã mất xéch xuyên tạc bất giác nổi giận, ánh mắt loáng lên giọng sặc sụa :

- Ta Tần Hùng dám chỉ tay lên trời thề rằng ta đã nhìn thấy cô gái. Bấy giờ Vu Gia Bảo chúng ta còn chưa có giao tình với Nhật Nguyệt Bang thống lĩnh Trung Nguyên, Dật Tâm sư thái còn chưa đối địch với chúng ta. Bấy giờ con nha đầu này chỉ vừa tròn mười bảy tuổi, đó chính là lúc sau khi Mai Đảo bị tận diệt ba năm lẻ tam ngày

Vừa nghe cô gái đang trở thành vật đề chính là người còn sót lại của Mai đảo, bạch y thiếu niên thoáng giật mình, ánh mắt chàng phát ra những tia lạnh sắc bén. Nốt ruồi son ở Mi tâm huyết lại nổi lên trông đỏ như máu, nổi bật lên trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân của chàng trai

Gã "Thiếu gia" có lẽ đã hoàn toàn tin vào lời của gã trọc, đứng vụt dậy thúc hối :

- Đi ! Chúng ta đi ngay bây giờ !

Gã trọc tuy chiếm được ưu thế trong trận khẩu chiến nhưng lại không muốn đi trong trời mưa tầm tã thế này, đôi mắt gà chọi của gã lại liên thoáng đột nhiên như nghĩ ra điều gì gã khoát tay nói:

- À ... tôi nghĩ ra rồi, thiếu gia, chúng ta đợi đến tạnh mưa rồi đi thì tốt hơn. Tôi cam đoan rằng thiếu gia sẽ gặp con nha đầu ấy !

Gã thiếu niên chau mày vẻ nghĩ ngợi hỏi :

- Sao lúc nãy người bảo rằng con nha đầu này không thể trốn thoát qua một canh giờ nữa?

Gã trọc xua tay :

- Thiếu gia ngồi xuống đây nghe tôi nói cái đã !

Như muốn kéo dài thời gian, gã còn ho liên mấy tràng dài, rồi thông thả lựa lời:

- Con nha đầu này có nuôi một con Bạch Anh Vũ, khi Dật Tâm sư thái đi Đại Hán để thay con nha đầu tìm loại thuốc giải để hồi phục công lực đã tích độc trong nam năm, con nha đầu nghĩ đến khả năng có chuyện bất trắc xảy đến cho nó nên ngày đêm cho con chim Anh Vũ bay xung quanh tuần tiễu, Kim Lệnh công tử tuy hành động vô cùng cẩn mật, nhưng vẫn không bắt được. Sau đó, Kim Lệnh công tử liên tục hạ sơn điều ba lượt người nhưng qua bảy ngày bảy đêm vẫn không tìm ra tông tích của con nha đầu, vì vậy mới nghĩ đến chuyện đến Chấn Thiên Môn mượn chó săn...

Gã thiếu niên tiếp lời :

- Đúng rồi bây giờ khuyên tặc bằng vào khứu giác có thể tìm ra ngay, dù con nha đầu này có chim Anh Vũ cảnh giác song cũng không thể nào trốn thoát được.

Gã trọc lại giật mình, đôi mắt gà chọi của gã lại lão qua lão lại, rồi cười nói:

- Con nha đầu này từ nhỏ đã học được một cuốn kỳ thư, võ công của nó còn trên cả phụ thân nó là Đông Hải Kiếm Thánh Mai Túc Phong. Khi Mai Đảo bị tận diệt, nó cũng uống nhiều rượu độc. Song năm ấy Mai Túc Phong cũng kháng cự khá quyết liệt. Thiếu gia ! thiếu gia nghĩ xem với công lực như nó thì công lực có mất hoàn toàn không?

Cũng vì không muốn đi dưới trời mưa tầm tã như vậy nên gã mắt xích cũng dẹp mối hận trong cuộc khẩu chiến, phụ họa :

- Tôi nghĩ rằng con nha đầu này nhất định vẫn còn công lực khá cao, nếu không, Dật Tâm lão ni nhất định không vọng tưởng chuyện khôi phục công lực cho nó đâu !

Trong lòng thiếu niên chắc là đã an định được nên gã từ từ ngồi xuống, nói :

- Thế nhưng, ta nói rằng muốn gặp nó trước khi nó bị Kim Lệnh công tử bắt.

Gã trọc buột miệng nói :

- Thiếu gia không thể không nghĩ đến con nha đầu đó sao?

Tâm sự của gã thiếu niên như bị vạch trần, khuôn mặt trắng xanh của gã từ từ ửng hồng, hai mắt vẫn chiếu những tia thèm khát, gã nói :

- Mỹ nhân trong thiên hạ ai nhanh thì được? chẳng lẽ ta lại không thể sao?

Gã trọc lại thầm nghĩ : "Mẹ nó ! sao mà háo sắc quá vậy, làm sao mà ngay cả người của Kim Lệnh - Nhật Nguyệt Bang mà người cũng không chừa "

Nghĩ vậy song bề ngoài vẫn như thần phục, gã nói :

- Luận về tài sắc thì công tử và Mai nương quả !à liên châu hợp bích, thế gian vô song chỉ có điều con nha đầu này hiện nay là một yếu phạm mà Nhật Nguyệt Bang đang truy tìm. Thử hỏi Kim Lệnh công tử trước mặt Bang chủ chỉ nói đôi câu thì Vưu Gia Bảo chúng ta liệu có được tha thứ không?

Ngọc diện Li Vưu Kế Tổ tỏ vẻ chán ngán :

- Thôi không nói đến chuyện đó nữa trời tạnh rồi ! chúng ta đi thôi !

Dứt lời gã đứng dậy cất bước. Trận mưa này đến quá đột nhiên và bây giờ tạnh còn đột ngột hơn nữa ! Lúc này ngoài trời tạnh hẳn, một giọt mưa cũng không còn. Gã trọc và gã mắt xích trao đổi một cái nhìn đặc ý, đôi mắt gà chọi của gã quét quanh miếu, đột nhiên bắt gặp chiếc roi ngựa trắng trên tay của chàng thanh niên bạch y, lập tức buột miệng:

- Thiếu gia ! ngày mồng hai tháng ba tới là ngày sinh nhật của Thiên Lạc Kiếm lão nhân gia, thiếu gia còn chưa tìm ra món quà mừng thọ thích đáng bây giờ đây thiếu gia có thể tìm được !

Vưu Kế Tổ !ục này lòng đang vợ vẫn Trên Đài Sơn, gã nhếch nhác :

- Người mang lại đây liệu có tốt hơn không?

Lão trọc ý kéo dài thời gian, cười khô khan nói :

- Tốt thôi, nhưng thiếu gia đợi tôi hỏi xem giá cả !

Nói xong gã đứng dậy, xoay người về phía bạch y thiếu niên xác xược :

- Ê tiểu tử ! chiếc roi bạch ngọc trong tay người thuộc về triều đại nào?

Thiếu niên quét tia mắt lạnh lùng về phía ba người kia nhưng vẫn không trả lời.

Gã trọc tỏ vẻ giận dữ, khoa chân lướt lên hai bước quát :

- Tiểu tử ! Mẹ mày ! Đại gia đang nói với người, người có nghe không?

Đôi lông mày lưỡi kiếm của thiếu niên hơi nhướng, tia mắt phát ra hàn lãnh lạnh người, tay cầm chiếc roi ngựa hơi đưa lên, chàng lạnh lùng :

- Bằng hữu i Các hạ thật là người sành hàng hóa, cây roi này có tên gọi "Ly Huyết Nhuyễn Ngọc Tiên" là báu vật của Thạch Cơ Tử thời Chiến Quốc !

Thanh âm của chàng trai lạnh lẽo như oan hồn đòi nợ !

Gã trọc giật mình song cố gắng trấn tĩnh, cười khô khan :

- Thảo nào người lại im lặng, thì đây là một vật cổ kim chí bảo của Thạch... tiểu tử người vừa bảo Thạch gì vậy?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng :

- Thạch Cơ Tử !

Hầu như cùng một lúc Vưu Kế Tổ nhìn thăm dò thiếu niên từ đầu đến chân, ánh mắt toát ra vẻ tham lam cùng cực rồi cười nói:

- Huynh đài định bán nó với giá bao nhiêu?

Nốt ruồi son trên Mi tâm huyết của thiếu niên ửng đỏ lên tưởng chừng như chuẩn bị nhỏ ra những giọt máu tươi, chàng vẫn lạnh lùng :

- Cây roi này đích thật có giá liên thành, chắc ba vị biết Thạch Cơ Tử là ai rồi chứ? Nếu là người khác hỏi mua thì tại hạ chỉ việc nói rằng không bán cho xong. lằng này lại là ba vị hỏi mua...

Lão trọc tướng đã đoán được ý của đối phương vội tiếp lời :

- Người thật là người biết thức thời ! Tiểu tử người làm đúng rồi đó, mau dâng cây roi lên cho thiếu gia của Vưu Gia Bảo xem nào.

Cười một nụ âm trầm mai mỉa, thiếu niên bình tĩnh nói :

- Bằng hữu ! Lời tại hạ nói người nghe chưa hết ý !

Vưu Kế Tổ thoáng trừng mắt nói:

- Có gì thì cứ nói mau, Vưu mỗ còn nhiều việc phải làm !

Thiếu niên cười bí hiểm :

- Đúng vậy ! Tại hạ cũng có việc phải lặn, nói trắng ra giờ báo ứng của các vị đã đến rồi.

Vưu Kế Tổ từ trước đến nay bao giờ cũng dựa vào uy danh của Vưu Gia Bảo tác oai tác quái không kể gì đạo lý, và từ khi Vưu Gia Bảo liên kết với Nhật Nguyệt Bang đang thống lĩnh võ lâm Trung nguyên thì uy danh càng lớn. Nhìn thấy vẻ anh tuấn của chàng trai đã đem lòng đổ kỵ muốn trừ khử ngay cho rảnh mắt, nên vừa nghe xong câu nói của chàng trai tuy có thoáng giật mình, song liền cười lạnh lùng âm trầm:

- Báo ứng? Ta chỉ e rằng báo ứng sẽ đến cho những đứa tiểu bối có mắt không trông như người đó thôi!

Nói xong gã đưa mắt ra dấu cho đại hán mắt xích rồi với giọng tàn khốc :

- Hoắc Tam Báo ! Hãy chăm sóc vị huynh đài này !

Gã có tên Hoắc Tam Báo đáp một tiếng rất hùng hổ rồi nhảy vọt đến trước mặt bạch y khách chừng hai trượng, cười nói:

- Tiểu tử ! Người có mắt không trông, thôi để đại gia siêu độ cho người !

Dứt lời khuôn mặt lão bỗng nhiên đánh hẳn lại, hữu chưởng vung lên, các ngón như móng vuốt mãnh thú, như một tia chớp gã lao người chụp đến phía bạch y khách. Thế nhưng thiếu niên bạch y vẫn ngồi yên tại chỗ lạnh lùng như không hề thấy gì xảy ra.

Trên mặt của Vưu Kế Tổ xuất hiện nụ cười đắc ý gã nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của chàng trai và tưởng tượng kẻ trúng chưởng thì sẽ biến dạng như thế nào..

Trong chớp mắt hữu chưởng của Hoắc Tam Báo đã đến ngay trước mặt của chàng trai chừng ba tấc, đột nhiên... bình ... bình...mấy tiếng vang lên phá tan sự tĩnh mịch của ngôi miếu, cùng với âm thanh ấy là tiếng rú thê thảm của Hoắc Tam Báo hai tay ôm lất mặt thối lui ba năm trượng, máu qua các kẽ tay nhỏ xuống như thành dòng, chốc lát máu nhuộm đỏ cả hai cánh tay của gã...

Bạch y thiếu niên ngồi yên vị trên phiến đá cạnh hương án của ngôi miếu. Nếu để ý kỹ có thể thấy được đầu ngọn roi trắng như ngọc trên tay chàng có búng giọt máu đang nhỏ xuống, còn thân roi thì vẫn trắng tinh.

Vưu Kế Tổ một phen bàng hoàng song gã vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, quát lên :

- Thốc Tứ ! Hãy cho tin cầu tặc chúng (chó lộn giống) này một bài học !

Gã trọc tuy đã hoảng song không dám trái lệnh, đôi mắt gà đá của lão lảo liên mấy vòng rồi bước tới phía trước mặt bạch y thiếu niên, gằn giọng :

- Bằng hữu? Thật không ngờ người cũng là người của võ lâm, song dùng thủ đoạn độc hại người đâu phải là hành vi của hảo hán. Hãy đứng lên đường đường cùng ta tỷ thí !

Nói xong gã đứng lại phía trước thiếu niên chừng ba thước ngấm ngấm vận hết chân khí. Bạch y thiếu niên chỉ cười nhạt, lạnh lùng đáp : :

- Tôn giá đủ sức chăng?

Thanh âm của chàng chưa dứt thì trọc đã quát lên một tiếng như sấm lao người đến nhanh như một cơn lốc, song chưởng ập đến như vũ bão, hiển nhiên gã muốn xuất kỳ bất ý để thủ thắng.

Chỉ thấy bạch y thiếu niên cười lạnh cười một tiếng, người chàng vẫn yên vị trên tảng đá, tả chưởng như có phất lên nhẹ nhẹ mà bỗng dưng gã trọc rú lên một tiếng thê thảm, chưởng phong kịch liệt của gã bỗng nhiên tan đi một cách vô hình. "Bịch" một tiếng, cả thân hình nặng nề của gã ngã phịch xuống trên mặt đất.

Bạch y thiếu niên từ từ đứng lên, khuôn mặt tuấn tú của chàng vẫn hoàn vẫn lạnh lùng như mọi chuyện xảy ra vừa rồi không liên quan gì đến chàng cả.

Phá Sơn Thần miếu trở lại yên tĩnh song sự yên tĩnh đến rợn người. Hoắc Tam Bảo lúc này đã buông lỏng hai cánh tay xuống, hai bên má của gã hiện rõ hai đường rãnh hằn sâu thấu xương chạy dài đến mang tai bê bết máu. Trông gã bây giờ chẳng khác gì ác quỷ.

Mục quang của Ngọc diện Ly Vưu Kế thổ quát từ khuôn mặt của Hoắc Tam Bảo đến thi thể của gã trọc, đột nhiên gã chấn động toàn thân, thối lui liền mấy bước lú lười:

- Tiềm Long ẩn?

Đó là hình ấn triện chân phương in trên ngực gã trọc, chỗ có hình ấn của bàn tay thì áo quần bị tiêu hủy một cách vô hình. Giữa dấu ấn là hình tượng một con rồng cuộn lại hình "rồng ổ" màu đỏ như máu nhưng trông sinh động như thật. Hình rồng đỏ thắm sống động tương phản với tử thi xanh tái khiến người xem cảm thấy rờn rợn đến lạnh người.

Khuôn mặt của Vưu Kế Tổ chột xám như tro tàn, gã đã nghe qua về cố sư Thạch Cơ Tử và chiếc Cự Đỉnh Tàng Long nên bây giờ thì gã tin rằng cây roi ngựa trên tay của bạch y thiếu niên chính là của Thạch Cơ Tử năm xưa.

- Vưu bằng hữu, bây giờ đến lượt người rồi !

Vưu Kế Tổ nghe như lời của thần chết ban lệnh hành quyết, gã giật mình thoái lui mấy bước, đôi mắt hoảng sợ đến lạc thần của gã đảo liên hồi rồi vừa chạm đến ánh

mất lạnh như hồn ma của bạch y thiếu niên gã lại hoảng hốt thối lùi mấy bước nữa. Từ trên khuôn mặt của chàng, gã hình như vừa phát hiện ra đó là một khuôn mặt của người đạt đến một cảnh giới thượng thừa trong võ học.

Khí phách ngang tàng của một công tử đầy thế lực của gã bỗng chốc tan biến cả, gã lắp bắp :

- Huynh ... huynh dài... Vuu Gia Bảo với huynh dài... không cừ không oán...huynh dài không nên...tận sát... tận diệt :.

Bạch y thiếu niên vẫn bình tĩnh, song lạnh lùng đến cực điểm :

- Bằng hữu ! Họ Đồng ta không bao giờ giết người không oán không thù. Hừ...năm xưa ai mang lại tai kiếp cho người ở Đông Hải chúng ta?..

Vuu Kế Tổ giật nảy mình buột miệng :.

- Người ... người từ Đông Hải đến?

Bạch y cười lạnh lẽo :

- Bằng hữu người đoán đúng rồi đó. Đó cũng là câu cuối cùng người được phép hỏi !

Đôi mắt của gã lăm la lăm lét nhìn, phóng ra ngoài miếu, đồng tử gã chuyển liên tục rồi quát lên :

- Huynh dài ! Đừng bức bách người đến tuyệt lộ !

- Đó chỉ là sự báo ứng của các người đó thôi !

Đột nhiên gã vận hết sức bình sinh phóng ra một chưởng như trời giáng đồng thời quát lên như sấm :

- Nằm xuống này!

Tiếng nói chưa dứt thì chưởng lực đã đến trước ngực của chàng bạch y, uy lực vô cùng hung mãnh.

Song thật lạ, chàng bạch y không hề nghiêng chưởng, chỉ nghiêng mình sang trái tránh chưởng của gã. Thật chất, Vuu Kế Tổ tấn công bất ngờ chỉ để mong thoát thân, nên khi vừa thấy bạch y thiếu niên nhường mình một chiêu gã đã nhanh như chớp, chụm chân xoay mình nhanh như một tia chớp lao vút người ra hướng cửa miếu, đây chính là chiêu "Dĩ đào vi thượng". Gã yên trí đã thoát thân, nhưng khi chân vừa chạm đất gã đã nghe một thanh âm như của oan hồn đòi nợ trước mặt gã.

- Bằng hữu ! Thế gian đã không còn lối cho người đào tẩu nữa rồi

Gã ngẩng đầu lên, bất giác hoảng, đoạn thối lui liên mấy bộ, khuôn mặt lạnh lùng của thiếu niên không biết bằng cách nào đã án trước mặt gã tự bao giờ !!

Nhìn tia mắt vừa oán độc vừa tuyệt vọng của Ngọc Diện Ly, bạch y thiếu niên chỉ cười nhếch mép lạnh lùng :

- Đồng mẫu vì lẽ phải đi phó hội ở Thiên Đài sơn nên phải sớm tiền người lên đường.

Giọng chàng vẫn bình tĩnh như mọi khi, một sự bình tĩnh khiến người nghe rợn người, Vuư Kế Tổ cảm thấy vô kế khả thi, tuyệt vọng hóa thành liêu lĩnh, gã ngẫm vận công lực từ từ bước đến bạch y thiếu niên, không nói một lời nào nữa.

Khoảng cách tám thước giữa hai người thu ngắn lại rất nhanh, chớp mắt cự ly còn lại bốn bộ, đây là cự ly đủ để cho cao thủ xuất thủ, song chàng bạch y vẫn đứng yên nhìn xem khoảng cách ngắn lại dần, trên khuôn mặt vẫn như bao phủ một màn sương lạnh lẽo !

Trong ánh mắt Vuư Kế Tổ thoáng lên một tia hung quang, gã ngẫm nghiêng rằng tự hết công lực, đột ngột gã vung chưởng lên hội tụ song chương hợp bích để đánh một đòn trí mạng. Một chưởng như quyết định sự sống còn của gã nên uy lực thật kinh người. Trước uy lực của chưởng phong, chỉ thấy bạch y thiếu niên quét một tia nhìn lạnh lùng, tả chưởng của chàng đưa lên từ từ. Thật kỳ diệu, chỉ một tả chưởng đưa lên nhẹ nhẹ chống lại cả song chưởng trí mạng của đối phương, mà khuôn mặt của chàng trai chưa đến hai mươi này vẫn không biểu hiện gì thay. đối, chỉ nghe một tiếng "bánh" nhẹ nhàng, cùng với một tiếng thét thảm khốc của Vuư Kế Tổ, dư lực của song chưởng chấn động cả ngôi Phá Sơn miếu, bụi trên trần rơi xuống mù mịt..

Trong màn bụi người ta cũng có thể thấy được hai hàng máu tươi chảy ra hai bên mép của họ Vuư, khuôn mặt gã trở nên trắng bệch như tờ giấy, thân hình gã từ từ ngã xuống, trên ngực gã lại in sâu một hình rồng cuốn, đỏ như máu vậy.

Lại một nhân mạng ! Nốt ruồi son trên huyệt Mi tâm của chàng trai lại giảm dần sắc đỏ, chàng lạnh lùng chùi đi vết máu dơ còn đọng trên má, quay về phía Hoắc Tam Báo, lạnh lùng:

- Bằng hữu ! Người hãy về báo lại với chủ nhân của người, Huyết Kiếp Thủ không bao lâu nữa sẽ viếng thăm Vuư Gia Bảo các người ! Hãy chuẩn bị để đối phó !

Nói xong, như một bóng ma biến mất tự bao giờ không ai nhìn rõ.

Trong tòa Phá miếu, hai xác người nằm sóng sượt, người nào mặt cũng bết máu thật là một lời cảnh cáo khủng khiếp đối với Vuư Gia Bảo !

Thời gian vẫn cứ vô tình, chiều dật dờ trôi qua, một ngày mới lại đến, canh một qua canh hai lại đến... sau một ngày mưa xối xả, rừng tùng ngút ngàn trên đỉnh Thiên Đài Sơn như vừa thay một tà áo mới, tà áo xanh mơn trãi dài ra bạt ngàn vô tận giữa chốn núi rừng bao la, hoành tráng này thật chẳng khác gì bỗng lai tiên cảnh.

Trên một tảng đá lớn của ngọn Tiêu Hán Phong cheo leo, không biết từ bao giờ đã xuất hiện hai lão già vận đạo tràng, niên kỷ ước chừng lục tuần. Từ nơi hai lão đạo sĩ đứng, người ta có thể nhìn bao quát toàn cảnh của Thiên Đài Sơn hùng vĩ, trang nghiêm.

Cách chỗ hai lão già chừng hơn mười trượng ở phía trên, chệch về bên mé hữu, trên một tảng đá xanh rì cũng không biết từ bao giờ xuất hiện một chàng trai với khuôn mặt lo lắng càng tô thêm vẻ tuấn mỹ tuyệt luân mà tạo hóa đã dành cho.

Sự xuất hiện của họ hình như cùng một nguyên nhân, cả hai phía hình như đang trông chờ một điều gì đó

Đột nhiên từ xa vang lại những tiếng chó sủa ăng ẳng, hình như rất nhiều chó đang săn đuổi một điều gì đó. Cùng với tiếng chó sủa từ trong rừng cách những tảng đá mà các đạo sĩ đang đứng chừng hơn mười trượng, một con chim anh vũ nhỏ nhắn bay ra. Con chim nhỏ này rất đặc biệt, lông màu xanh, mỏ đỏ nó chỉ lạng ra một vòng nhỏ rồi mất biến trong rừng tùng bạt ngàn....

Từ trên tảng đá lớn kia, lão đạo sĩ phía bên tả chớp đôi mắt chim ưng dưới đôi lông mày dựng đứng, gật gật đầu nói:

- Quả nhiên nó ở trong rừng tùng này !

Lão đạo sĩ bên phải có khuôn mặt lạnh lùng khô cứng như đúc bằng gỗ cất giọng âm trầm lạnh lẽo :

- Nó đã đến tuyệt lộ rồi !

Bạch y thiếu mấn quét tia mắt lạnh về phía lão đạo sĩ, nốt ruồi trên huyệt Mi tâm dần dần ửng đỏ lên. Phía bên kia rừng, sau mấy tiếng rào rào xào xạc, một thiếu nữ phóng người ra từ phía rừng tùng, toàn thân nàng dính đầy bùn đất, xiêm y ướt đầm như vừa từ dưới sông hồ lên vậy. Mái tóc mây xinh đẹp rối bung rối bời lên lòa xòa trước khuôn mặt yêu kiều nhưng xanh mướt không một chút huyết sắc. Trên khuôn mặt nàng, dù rằng trắng bệch đến khiến người ta phải rùng mình, tấm thân liễu yếu dù rằng cứ run lên bần bật, song dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường của nàng cũng khiến cho người ta phải sửng sốt như không còn tin ở mắt mình nữa...

Cánh tay run run của nàng nắm lấy những sợi dây rừng, từng bước kéo tấm thân ngà ngọc nhưng bất kham ra khỏi vũng lầy mà nàng vừa sa xuống. Trên vai nàng, con chim anh vũ không ngừng dụi chiếc đầu bé nhỏ của nó vào bên má trắng xanh của nàng, tựa hồ như trong thế gian lạnh lẽo tàn khốc này chỉ có họ là hiểu nhau mà thôi...

Nhìn vào cô gái đang từ từ tiến lên lão đạo sĩ có khuôn mặt như bằng gỗ mở lời :

- Vị cô nương kia ! Cô đã đi lên tuyệt lộ rồi, ở đây đã là địa phận của Tiêu Hán Môn, từ hòn đá trắng này trở lên không còn đường cho cô đi nữa đâu !

Tấm thân ngọc chấn động mạnh, cô gái ngẩng khuôn mặt ngàn vàng nhìn lên như tuyệt vọng, giọng thảm thương :

- Đạo trưởng. Tiện nữ chỉ xin đi qua đường này thôi, quyết không lưu lại Tiêu Hán Môn một bước !

Lão đạo sĩ bên trái lạnh lùng :

- Cô nương phải chăng là thiên kim tiểu thư của Mai Đảo Đảo chủ?

Thiếu nữ toàn thân chấn động, cô biết rằng nếu thừa nhận sẽ bất lợi cho cô như thế nào, song tình cảnh trước mắt cô có thể phủ nhận, đành cười khô :

- Vâng, tiện nữ chính thị !

Lão đạo sĩ thản nhiên đáp :

- Cô nương hãy tìm đường khác mà đi?

Thiếu nữ thất vọng buông thõng đôi tay, ngẩng khuôn mặt trắng xanh nhìn lên bầu trời âm đạm, lầm rầm như nói với chính bản thân mình :

- Trời đất bao la vậy mà xem ra không có chỗ nào cho Mai Phụng Linh này dung thân.

Cùng với giọng nói náo nùng kia, trên đôi mắt say đắm lòng người nhỏ hai hàng lệ, nàng đưa tay vuốt ve con anh vũ rồi từ từ ngồi bệt xuống trên nền đất ẩm ướt.

Nếu ở gần bạch y thiếu niên thì người ta có thể thấy cơ nhục trên mặt chàng co giật liên tục, có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta thấy chàng biểu hiện xúc động như vậy.

Lão đạo sĩ có đôi mắt chim ưng lại lạnh lùng :

- Cô nương? Hãy trở lại rừng tùng đi?

Thiếu nữ không trả lời, nghe mà như không, chàng bạch y nghe những lời ấy thì nhếch mép cười khinh bạc, chàng từ từ bước chân phải lên như chuẩn làm một điều gì đó....

Lão đạo sĩ nhìn thấy cô gái không trả lời lão có vẻ giận dữ, lạnh lùng quát:

- Con nha đầu kia ! Lời của lão gia, ngươi có nghe không?

Lời lão đạo sĩ vừa mới dứt, thì một giọng nói lạnh lùng như châm chích vào xương thịt người ta vang lên :

- Mệnh mong trời đất tìm gian tặc, huyết kiếp tầm hung tủy sơn hà ! hừ... bằng hữu ! Thời gian đắc ý của các hạ đã qua rồi....

Thanh âm vừa dứt thì một bóng trắng đã bay tà tà đến trước thiếu nữ, nốt ruồi son trên huyệt Mi tâm của chàng trai lúc này lại đỏ rực như máu !

Chàng đến như phi tướng quân từ trên trời xuống, chàng đảo mắt nhìn qua hai lão đạo sĩ một lượt rồi nhẹ nhàng cởi chiếc trường bào trắng tinh, từ từ ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ dịu dàng nói :

- Mai cô nương ! trước hết xin hãy khoác lên chiếc áo này?.

Mai Phụng Linh ánh mắt như mê mang, lắc lắc đầu:

- Huynh đài là ai? Huynh không nghĩ đến hậu quả hay sao?

Nói xong nàng từ từ nhìn thẳng vào khuôn mặt của chàng.

- o O o -